

Tą dieną laimėjau penkias partijas iš šešių. Oras buvo puikus. Birželio mėnesio šiluma *rovė stogą*. Nuo žiedų kvapo svaigo galva.

Pirmasis varžovas taip pat buvo iš Vilniaus. Derbis Kaune tarp lygiaverčių žaidėjų.

Pirmoji partija prasidėjo lėtai. Tiek aš, tiek mano varžovas neskubėjom daryti ėjimų ir spausti laikrodžio.

Jis ėmė klysti pačioje žaidimo pabaigoje.

Aš pasiekiau galinę liniją ir išritau damą. Jis nepuolė varyti vienintelės savo realios kandidatės į damas, o paspendė man spąstus. Galvojo, kad nepastebėsiu. Bet aš pastebėjau ir pervariau damą į pagrindinį kelią.

Taip priešininkas buvo atitvertas nuo mano galinės linijos.

Et, bet kam dabar tai rūpi?

Kritau kokius penkis metrus iš šešių. Paskutinis metras buvo minkšto dumblo čiužinys. Aš susmigau iki pusės, taip išsigelbėdamas nuo žūties. Bet vis tiek trenkiausi pakaušiu į kažką kieta ir kuriam laikui praradau sąmonę.

Kam nėra tekę kristi? Tas jausmas, kai užima kvapą ir tu nieko negali padaryti. Smegenys pakimba tarsi programa sename kompiuteryje, o vaizdas akyse ima trūkčioti lyg reklaminiame *baneryje*. Tą akimirką pasirodė, kad kartu su mani mi į juodąją skylę sukrenta ir visas neilgas mano gyvenimas. Taškas.

Kraštovaizdis atrodė fantastiškai. Gulėjau veidu į dangų, o virš manęs juodame visatos žvaigždyne sukosi dvi planetos. Viena – geltona it ką tik patekėjusio mėnulio pilnatis, kita – mėlyna kaip žemės dangus. Keista, bet jos man nebuvo pažįstamos iš Saulės sistemos, ir sukosi viena aplink kitą elipsėmis lyg dviratininkai treke per persekiojimo varžybas.

Pamažu ryškėjo ir mano naujosios planetos kontūrai. Nosį surietė nežemiškas kvapas.

WTF?!

Dingtelėjo, kad mano skafandras gali būti pažeistas, ir aš vėl praradau sąmonę.

Kai vėl atsimerkiau, naujosios planetos virš mano galvos jau buvo nustojusios suktis. Mėlynoji it šiaurinę žvaigždę kabėjo beveik tiesiai virš manęs ir buvo neįprastai didelė. Galėjau įžiūrėti jos atmosferą puošiančius lengvus plunksninius debesis. Geltonoji kabėjo gerokai žemiau ir atrodė perskilusi pusiau. Keisčiausia, ji buvo netaisyklingo ovalo formos. It mėnulio delčia, tik pripjauta iš dviejų pusių. Galvą, o tiksliau – pakaušį – tebeskaudėjo. Pajudinau rankas, šios manęs klausė. Rankos maždaug nuo alkūnių buvo aplipusios gličiu gruntu. Mintimis perbėgau per visą savo kūną iki kojų pirštų galiukų. Daugiau stipraus, širdį veriančio skausmo nejaučiau. Šiek tiek maudė šonus, bet kvėpavau giliai ir tankiai, kad, rodos, pats girdėjau kiloantis savo šonkaulius. Kojos irgi liko sveikos, tik atrodė, lyg būčiau apsitempęs ne skafandrą, o itin tamprias moteriškas pėdkelnes. Kaip per paskutinį kalėdinį karnavalą.

Naujametiniai karnavalai mūsų mokykloje – kultiniai. Klasių pasirodymai nuo seno garsėjo išradingumu. Pasižiūrėti karnavalo verždavosi moksleivių iš kitų mokyklų ir jau suaugusių diedų. Kad per šventę išvengtų pašalinių, pastaraisiais metais prie durų budėjo net saugos tarnyba. Pernai karnavalo tema buvo „Muzikiniai metai“. Mūsų nuostabusis vaikinų penketukas iš interneto ištraukė dutūkstantųjų senieną, persirengė kosminėmis merginomis, pasivadino „Space girls“ ir atliko tuometinių pasaulinių žvaigždžių *gabal* „Wannabe“ parodiją. Publika šėlo po kiekvieno posmelio ir reikalavo pakartoti. Mes tam buvome pasiruošę ir bisui atlikome dar vieną kūrinį „2 become 1“. Scenoje trumpam užgesus šviesai, kiekvienai „dainininkei“ staiga atsirado po antrininkę. O dainos viduryje „dainininkų“ padvigubėjo dar kartą. Scenoje pasirodymą baigė visa klasė. Už staipymąsi su blizgančiomis, kosmonautų skafandrus primenančiomis suknelėmis, grimu ir perukais ant scenos laimėjome pirmą vietą. Bet tikrai nė vienas iš mūsų klasės nesvajotojo tapti kosmonautu ir išskristi į kosmosą.

Deginantis skausmas pakaušyje sustiprėjo. Kai vėl atsiemčiau, planetos buvo prigesusios. Mėlynoji dabar tapusi dideliu pilkų debesų kamuoliu, o geltonoji beveik pradingusi. Vos buvo matyti jos kontūrai. Matyt, ten dabar naktis. O mano stovykloje tvyrojo prieblanda ir aš pamažu pradėjau suvokti savo padėtį. Gulėjau ant nugaros, iki pusės susmigęs į dumblą, kuris visai neblogai laikė kūną minkštos masės paviršiuje. O galva, kiek užlaužta, rėmėsi į vertikalią sieną. Sprandą irgi pašėlusiai skaudėjo. Matyt, krisdamas pakaušiu stuktelių į tą betono luitą, kuris mane supo iš visų pusių. Į kosmosą aš neišskridau. Aš gulėjau kažkokio baisiai dvikiančio šulinio dugne.

*F**k!*